

Το ανέβασμα αυτής της παράστασης ήταν εξ αρχής προβληματικό. Εν πρώτοις, ήταν ο κόντρα ρόλος: όσο καλός ηθοποιός κι αν είναι κάποιος, πώς να παραστήσει με πειστικό τρόπο τον ηλίθιο! Σ' αυτή την εγγενή αδυναμία ήρθε να προστεθεί ένα δεύτερο, μεγαλύτερο εμπόδιο: η παρουσίαση επί της πολιτικής σκηνής ενός έργου τόσο ενδιαφέροντος και με τόσα απρόοπτα, που κρατούσε αδιάπτωτο το ενδιαφέρον των θεατών. Και πόσο θράσος θα μπορούσε να διαθέτει ένας ερασιτεχνικός θίασος για να απευθύνει την πρόσκληση «ελάτε κόσμο να παρακολουθήσετε τους “Ηλίθιους” στο δικό μας θέατρο»!

ΟΙ ΗΛΙΘΙΟΙ

Έτσι, ενώ προγραμματίζαμε το ανέβασμα του έργου τον Ιούλιο, περιμέναμε την αυλαία του άλλου έργου, και τώρα «πέφτει», και τώρα «πέφτει», πράξη πρώτη διαπραγματεύσεις, πράξη δεύτερη διαπραγματεύσεις, πράξη τρίτη διαπραγματεύσεις, χάσαμε μετά τον αριθμό, εν συνεχεία άλλαξε ο πρωταγωνιστής και προστέθηκαν ρόλοι για τις τράπεζες, ύστερα χρειάστηκε ένα λεφούσι κομπάρσων για το δημοψήφισμα, που κρατήθηκαν απίκο για να πλαισιώσουν και τις εκλογές, κι εκεί απάνω είπαμε ας το ανεβάσουμε επιτέλους το έργο, γιατί ποιος ξέρει τι σου ξημερώνει αύριο. Ήδη είχαμε αναγκαστεί ν' αλλάξουμε κάποιους ρόλους, αλλά και πλάνα, κι ήρθαν εντέλει τα πάνω κάτω, αφού η σκηνή τού Μαλλιανοπούλειου (που ήταν η αρχική επιλογή) είναι επάνω και οι θεατές κάτω, ενώ στην επιλεγείσα σκηνή συμβαίνει το αντίθετο.

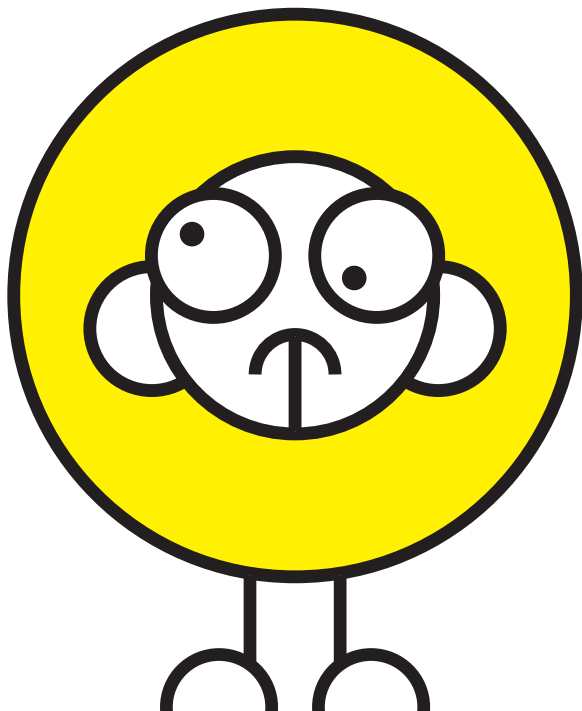
Αναμένουμε, επομένως, να επιβραβεύσουν οι θεατές την επιμονή μας να ανεβάσουμε τους «Ηλίθιους», κατεβαίνοντας τα σκαλιά των εντευκτηρίων μας. Ελπίζουμε δε να τα ανέβουν, μετά το τέλος της παράστασης, με ανεβασμένη και τη διάθεσή τους...

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ένας πολυγραφότατος
Αμερικανός κωμωδιογράφος,

ένα έργο με ζωή τριών δεκαετιών
που παίζεται και ξαναπαίζεται
από επαγγελματίες και ερασιτέχνες,
εν Ελλάδα και αλλοχού, με μια
συχνότητα που εκπλήσσει,

μια εξιστόρηση όπου
ο τόπος και ο χρόνος και
τα πρόσωπα κινούνται μέσα
σ' ένα κλίμα απροσδιοριστίας,
όπως συμβαίνει στα παραμύθια.

Μια φορά κι έναν καιρό, λοιπόν, σ' ένα απομονωμένο χωριό -το πού βρίσκεται δεν έχει και τόση σημασία- όλοι οι κάτοικοι είναι πέρα για πέρα ηλίθιοι. Αιτία, μια κατάρα την οποία ξεστόμισε πριν διακόσια τόσα χρόνια ο άρχοντας του τόπου, όταν ο γιος του αυτοκτόνησε επειδή αρνήθηκε να τον παντρευτεί μια κοπέλα, εξαιτίας της αμάθειάς του. Η κατάρα θα αποσυρόταν αν συνέτρεχαν δυο προϋποθέσεις: ή κάποια απόγονος εκείνης της κοπέλας θα παντρευόταν κάποιον από τους απογόνους τού άρχοντα, ή ένας δάσκαλος θα κατάφερνε σε διάστημα μιας ημέρας να μετατρέψει την ηλίθια κοπέλα σε έξυπνη. Το ότι η ισχύς τής κατάρας κράτησε 200 χρόνια, σημαίνει:

α) ότι οι κατά καιρούς κοπέλες ήσαν ελεύθερες να πουν «Όχι» και συνεπώς ούτε η εξουσία του άρχοντα, ούτε των πολλών (των κατοίκων του χωριού) ήταν καταπιεστική,

β) ότι η παιδεία δεν μπορεί να κάνει θαύματα, εν μια νυκτί, και μάλιστα όταν ακολουθεί ακατάλληλες μεθόδους για το «ξύπνημα» του νου.

Εντέλει, η κατάρα αποσύρεται με την πανάρχαια (από την εποχή τού Οδυσσέα και εντεύθεν) μέθοδο της πονηρίας και οι τέως ηλίθιοι μεταβάλλονται σε έξυπνους, ή «έξυπνους».

Ακολούθως, στο χωριό, το οποίο ζούσε ως τότε μέσα σε μια ατμόσφαιρα μακαριότητας (χωρίς αντιθέσεις, ανταγωνισμούς, συγκρούσεις, χωρίς την απληστία και τα παρεπόμενά της), εισβάλλουν τώρα όλα εκείνα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις προηγμένες μας κοινωνίες. Και το ερώτημα που αναφύεται είναι: πότε ήσαν πιο ηλίθιοι ή πιο ευτυχημένοι οι κάτοικοι. Όταν ίσχυε η κατάρα ή μετά την απόσυρσή της;

Αν το τελευταίο ερώτημα αυτομάτως γέννησε εντόσας και την εντύπωση ότι αυτό είναι το επιμύθιο, το μήνυμα, του έργου, ο πρόχειρος και σύντομος τρόπος ανάπτυξης του από τον συγγραφέα, στον επίλογο του έργου, δεν φαίνεται να ενισχύει αυτή την εντύπωση. Κατά τη γνώμη μας, μοιάζει στο σημείο αυτό σαν να λέει ο Νηλ Σάιμον στους θεατές, ή μάλλον στους επικριτικούς κριτικούς, που τον κατακεραύνωναν για την ποιότητα των κωμωδιών του: Τι ζητάτε; Έργα με μηνύματα; Ε, πάρτε ένα, να σας βρίσκεται!

Κι εμείς, βέβαια, μέχρι να καταλήξουμε σ' αυτό το συμπέρασμα, επιχειρήσαμε να αντιμετωπίσουμε τους «Ηλίθιους» ως... ηλίθιοι. Τουτέστιν, με τις συνήθεις μεθόδους ανάλυσης. Όμως, ούτε ο χρόνος της δράσης, ούτε ο τόπος, ούτε οι χαρακτήρες, μας άνοιγαν κάποιο δρόμο ασφαλούς πλεύσης, ώστε να παίξουμε ευπρεπώς το ρόλο μας ως ενδιάμεσοι μεταξύ συγγραφέα και κοινού, παρουσιάζοντας τις προθέσεις και τα μηνύματα του πρώτου με αντικειμενικό, αυθεντικό και ευκρινή τρόπο. Οπότε, είπαμε να καταφύγουμε στα φώτα των άλλων, εκείνων, δηλαδή, που ασχολήθηκαν με το ανέβασμα του έργου πριν από μας, ών ουκ έστι αριθμός...

Η αμηχανία όλων απέναντι στο τι επιδιώκουν οι «Ηλίθιοι» είναι εμφανής στην ποικιλία των εκτιμήσεων που έχουν διατυπωθεί. Παραθέτουμε μερικά παραδείγματα:

Καταδεικνύεται ότι εκείνο που κάνει ξεχωριστούς τους ανθρώπους είναι η καλοσύνη, η δύναμη της θέλησης και η αγάπη. Θίγεται επίσης και το θέμα τού bullying.

Είναι ένα ευφυές σχόλιο στον πολιτισμό τής «οξυδερκούς» μας λωποδυσίας.

Σατιρίζονται τα κοινωνικά ήθη και τα πολιτικά συστήματα του 20ού αιώνα.

Υμνείται η αγάπη και δίνονται ελπίδες για το ακατόρθωτο.

Ασκείται κριτική στις εξουσίες που βασίζονται στο φόβο και χειραγωγούν τη γνώση.

Αναφέρεται στη σχέση με το θείο και στο ελιξήριο (=θαυματουργό φάρμακο) του έρωτα.

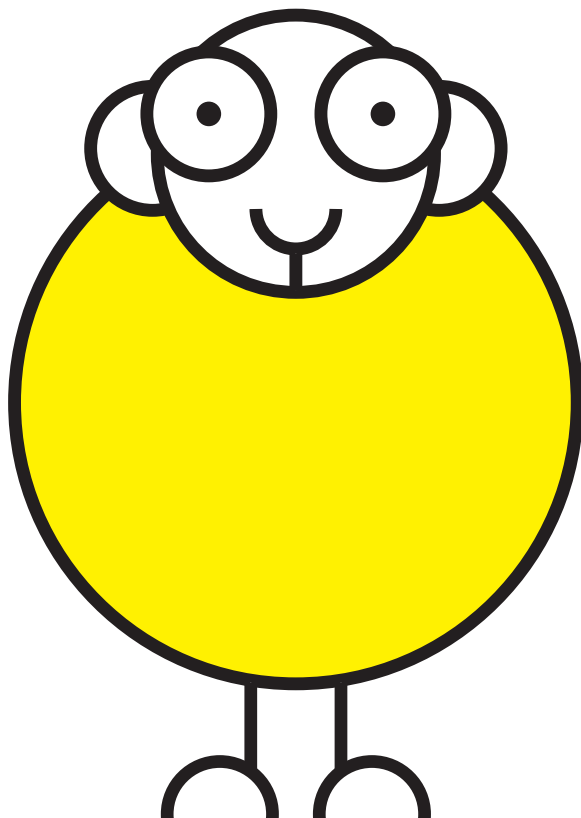
Γίνεται λόγος για το βόλεμα και τον εφησυχασμό των ανθρώπων εκείνων που ναρκώθηκαν κι έθαψαν τον πραγματικό τους χαρακτήρα. Η Θέληση και το Κουράγιο βοηθούν τη Σκέψη να δραπετεύσει από τα κλειστά όρια της ύπαρξής της.

Συμπεραίνουμε ότι είμαστε όλοι θύματα της κατάρας των προλήψεων και της προπαγάνδας κάθε είδους. Μόνο η παιδεία και η αγάπη μάς θωρακίζουν.

Στο έργο όλοι είναι ηλίθιοι ή έτσι νομίζουν. Για να λυθεί η κατάρα, μεσολαβούν τα νιάτα, οι νέες ιδέες και ο έρωτας.

Η γνώση σχετικοποιεί τα πράγματα, καταστρέφοντας τη σιγουριά μας γι' αυτά. Όπως είπε και ο Όσκαρ Ουάιλντ «Δεν είμαι αρκετά νέος για να γνωρίζω τα πάντα».

Αφού, λοιπόν, συζητήσαμε κι εμείς επί του προκειμένου διά μακρών, (δεδομένου ότι η ηλικία μας δεν μας επέτρεπε να «γνωρίζουμε τα πάντα»), αμφιταλαντευτήκαμε, κλίναμε πότε εδώ πότε εκεί (με το έργο να μην αποδέχεται στα επί μέρους του τα «δεσμά» μιας Κεντρικής Ιδέας), καταλήξαμε σ' αυτή τη διαπίστωση: «Οι Ηλίθιοι» είναι απλώς μια κωμωδία, που επιδιώκει, χρησιμοποιώντας τις πιο κοινόχρηστες μεθόδους ανάδειξης του κωμικού (λεκτικά παιχνίδια, οξύμωρα σχήματα, αστεία αποφθέγματα, λογοπαίγνια, γκάφες, «λάθη», «αδυναμίες», ασυνήθιστες κινήσεις, παρανοήσεις, κλπ, κλπ), να κερδίσει το γέλιο των θεατών. Κέρδος όχι αμελητέο, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του τη θεωρητική βάση τού πράγματος, την οποία θα αναπτύξουμε παρακάτω.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΚΑΙ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Αρχαίοθεν είχε επισημανθεί η αξία του γέλιου. Από τις πάμπολλες ρήσεις επ' αυτού επιλέγουμε τέσσερις:

Αυτός που σε κάνει να γελάς
σε βοηθάει να ζεις.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Το γέλιο είναι η μουσική της ζωής.
Όσο γελάμε, τίποτα δεν χάνθηκε.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Το γέλιο απελευθερώνει ένα μεγάλο πλεόνασμα
ενέργειας που παραμένει φυλακισμένο
στον οργανισμό και κάνει τον άνθρωπο
να νιώθει ανισορροπία και ένταση,
αν δεν την εξωτερικεύσει.

ΦΡΟΪΝΤ

Ο άνθρωπος που γελά
προστατεύει την πνευματική του υγεία,
η οποία διαταράσσεται από
δύο επικίνδυνα συναισθήματα,
το φόβο και την οργή.

ΝΙΤΣΕ

Αναλυτικότερα, η σύγχρονη επιστήμη έχει καταλήξει στα παρακάτω συμπεράσματα, όσον αφορά τις ευεργετικές επιδράσεις του γέλιου στον οργανισμό μας:

Ενισχύει την άμυνά του. Βοηθά να προλαμβάνουμε και να αντιμετωπίζουμε καλύτερα τις λοιμώξεις. Ύστερα από ένα ξέσπασμα γέλιου, το σώμα απελευθερώνει μεγαλύτερη ποσότητα αντισωμάτων στη μύτη και στο αναπνευστικό σύστημα, τα οποία προφυλάσσονται από τις επιθέσεις των ιών και των μικροβίων.

Χαλαρώνει. Όταν γελάμε, αυξάνεται η παραγωγή ενδορφινών, των χημικών ουσιών του οργανισμού που ευθύνονται για την καλή μας διάθεση. Είναι τα φυσικά παυσίπονα του οργανισμού και οι ορμόνες τής ευεξίας. Υπάρχουν ακόμη ενδείξεις ότι είναι υπεύθυνες για τη μείωση των αρρυθμιών τής καρδιάς και του σακχάρου.

Κάνει καλό στην καρδιά. Όταν γελάμε προκαλείται διαστολή των αιμοφόρων αγγείων, με αποτέλεσμα να τονώνεται η κυκλοφορία του αίματος και να αυξάνεται η ποσότητα που φτάνει στους ιστούς τού σώματος. Αυτό σημαίνει ότι η καρδιά αιματώνεται και λειτουργεί καλύτερα.

Τονώνει την αναπνευστική λειτουργία. Ο άνθρωπος εισπνέει περισσότερο οξυγόνο και εκπνέει περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα. Οι πνευμονολόγοι επισημαίνουν ότι το γέλιο είναι μια από τις πιο αποτελεσματικές ασκήσεις για ασθενείς με άσθμα ή χρόνια βρογχίτιδα.

Κατεβάζει την πίεση, διαστέλλει τις αρτηρίες, ανοίγει την όρεξη και καίει θερμίδες. Επίσης ανακουφίζει από τη δυσπεψία.

Γυμνάζει. Από τις συσπάσεις που προκαλούνται γυμνάζεται όλο μας το σώμα. Έχει υπολογιστεί ότι αν ένας άνθρωπος γελάει 10-15 λεπτά την ημέρα, «καίει» περίπου 50 θερμίδες!

Το έντονο γέλιο προκαλεί ένα **ζωηρό εσωτερικό μασάζ** στη σπλαχνική κοιλότητα, κινητοποιώντας τον πεπτικό σωλήνα. Σε συχνές ισχυρές δόσεις, προστατεύει από την αεροφαγία και βοηθά στη χώνεψη.

Καταπολεμά το στρες. Απελευθερώνονται νευροπεπτίδια τα οποία συμβάλλουν στην καταπολέμηση του άγχους και ορισμένων άλλων σοβαρών νοσημάτων.

Με το γέλιο μπορούν **να τεντώνονται και να χαλαρώνουν 400 διαφορετικοί μύες** του σώματος, κάτι που επιτυγχάνεται και με ασκήσεις κατά του στρες ή γιόγκα.

Ειδικότερα για **το γέλιο που προκαλείται από την παρακολούθηση κωμικών θεατρικών έργων**, έρευνες στις ΗΠΑ (πού αλλού!) κατέληξαν σ' αυτές τις διαπιστώσεις, μετά την πραγματοποίηση σχετικών πειραμάτων:

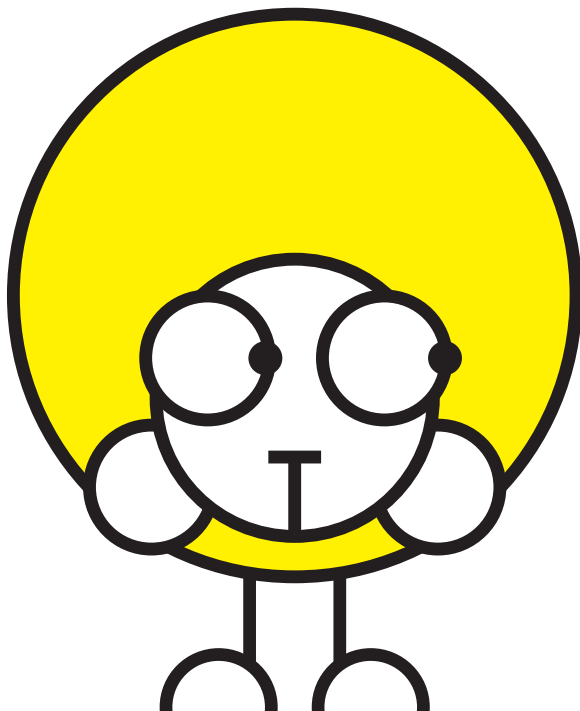
α) Η παρακολούθηση μιας κωμωδίας κατεβάζει τα επίπεδα του ζαχάρου των διαβητικών, πράγμα που δεν συμβαίνει με την παρακολούθηση μιας **βαρετής διάλεξης**. (Η έρευνα δεν μας αποκαλύπτει τι γίνεται όταν η διάλεξη είναι ενδιαφέρουσα, επειδή προφανώς τέτοια περίπτωση αποκλείεται).

β) Σε μια ομάδα ανθρώπων που παρακολούθησε κωμωδίες παρατηρήθηκε καλύτερη ροή τού αίματος, από μια άλλη ομάδα που παρακολούθησε δράματα. (Η γνωστή έκφραση, εξ άλλου, «μου πάγωσε το αίμα»

δεν συνηθίζεται ενώπιον μιας κωμικής καταστάσεως, εκτός κι αν πρόκειται περί κωμωδίας που η θεατρική απόδοσή της είναι δραματική).

γ) Σ' ένα γκρουπ ασθενών που έπασχαν από κατάθλιψη, τα επίπεδά της μειώθηκαν κατά 98% μετά την παρακολούθηση μιας **καλής κωμωδίας**. (Αυτό το «καλής» εγείρει την υποψία ότι, έτσι και δεν είναι καλή, το επακόλουθο θα είναι να αυξηθούν οι αυτοκτονικές τάσεις).

δ) Άνθρωποι που παρακολουθούσαν τακτικά κωμωδίες, παρατηρήθηκε ότι ενίσχυαν το ανοσοποιητικό τους σύστημα κατά 40%. (Το ποσοστό, βέβαια, είναι σχετικά χαμηλό, αλλά είναι δυνατόν να επιτευχθεί πλήρης ανοσία, αν κάποιος «ξεραθεί από τα γέλια»).

Ας σημειωθεί ότι, λόγω των προαναφερθεισών θετικών επιδράσεων, αυξάνονται και πληθύνονται ανά την οικουμένη τα club γέλιου και οι σχολές γελωτοθεραπείας. Και, μια που στην πόλη μας δεν υφίσταται τέτοια σχολή (ας προστεθεί κι αυτό στον κατάλογο των υστερήσεών μας), θελήσαμε να άρουμε εν μέρει αυτή την έλλειψη, βάζοντας με υπερηφάνεια και την αρκαδική σφραγίδα στο έργο με τη διασκευή του.

Η επιδίωξη, επομένως, της απόσπασης του γέλιου από τους θεατές των παραστάσεών μας, προσλαμβάνει το χαρακτήρα υψηλής και πολυεπίπεδης κοινωνικής αποστολής.

Βέβαια, προκειμένου να έρθει σε πέρας αυτή η αποστολή, πρέπει και οι θεατές να συμβάλουν το κατά δύνανμιν, προσέχοντας κυρίως

α) να μην κάνουν το σφάλμα να χρησιμοποιήσουν τη μέθοδο της κριτικής ανάλυσης κάποιου αστείου, αλλά να το δουν ως έκφραση σουρεαλιστικού χαρακτήρα

β) να αφήσουν ελεύθερο τον εαυτό τους, ξεχνώντας τους αυστηρούς κανόνες τής κοινωνικής ευπρέπειας. Όσο, μάλιστα, πιο τρανταχτά γελούν τόσο περισσότερο θα συνδράμουν στην ευόδωση της κοινωνικής μας αποστολής, καθώς θα παρασύρουν και τους πιο διστακτικούς διπλανούς τους, δεδομένου ότι το γέλιο έχει την ιδιότητα να είναι και κολλητικό.

γ) να έχουν διαρκώς στο μυαλό τους αυτό που είπε ο φιλόσοφος Henri Bergson, ότι ο μεγαλύτερος εχθρός του κωμικού είναι η συγκίνηση. (Συνεπώς, τα μόνα δάκρυα που επιτρέπονται είναι αυτά που προκαλούνται από τα γέλια).

Το ευτύχημα είναι ότι το έργο «Οι Ηλίθιοι» καλύπτει αναμφίβολα και μιαν άλλη, την πρωταρχική, προϋπόθεση πρόκλησης του γέλιου. Ο Γάλλος ποιητής Charles Baudelaire έχει γράψει επ' αυτού: **«Ο άνθρωπος, πεπεισμένος για την ανωτερότητά του έναντι του άλλου, επιχαίρει για τις αδυναμίες τού συνανθρώπου του, δαγκώνει και τιμωρεί με το γέλιο του».** Δηλαδή, οι περισσότερες των περιπτώσεων που προκαλούν γέλιο έχουν άμεση σχέση με τον υποβιβασμό ενός προσώπου, φανταστικού ή μη.

Μόνο και μόνο, λοιπόν, από τον τίτλο τού έργου και πριν αυτό αρχίσει να εκτυλίσσεται, οι θεατές τοποθετούν εαυτούς σε μια αδιαμφισβήτητη θέση υπεροχής. Διότι ουδείς άνθρωπος, ως γνωστόν, εντάσσει τον εαυτό του στη συνομοταξία των ηλίθιων. Όπως εύστοχα έχει υπογραμμίσει και ο φιλόσοφος Rene Descartes, **«Σ' έναν κόσμο που βρίθεται από ανισότητες, το μόνο που είναι δίκαια μοιρασμένο είναι το μυαλό. Όλοι πιστεύουν πως έχουν αρκετό»...**

Στο ίδιο κλίμα κινείται και η ρήση τού Albert Einstein: **«Μόνο δύο πράγματα είναι άπειρα. Το σύμπαν και η ανθρωπινή βλακεία. Ως προς το σύμπαν, βέβαια, διατηρώ κάποιες αμφιβολίες».**

Πολλά είπαμε, όμως, παρά την έγκαιρη προειδοποίηση του Abraham Lincoln:

ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΝΑ ΜΕΝΕΙΣ ΣΙΩΠΗΛΟΣ
ΚΑΙ ΝΑ ΘΕΩΡΕΙΣΑΙ
ΒΛΑΚΑΣ, ΠΑΡΑ ΝΑ
ΜΙΛΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΙΡΕΙΣ
ΚΑΘΕ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

1984-2015: Το μεγάλο μας τσίρκο / Επιπεδομετρία / Ω παιδεία / Σχόλια-σκολιά / Ηλέκτρα / Κι αυτό το φως όσο πάει και χαμηλώνει / Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια / Ο Δράκος / Τειϊοποιείον «Το Αυγουσιτιάτικο φεγγάρι» / Βατραχομουμαχία / Ο Γενικός Γραμματεύς / Η Γκόλφω / Οδυσσεβάχ / Φάυστα / Ματωμένος γάμος / Το γαλάζιο πουλί / Πλούμπω / Το αυγό / Μάνα... Μητέρα... Μαμά / Παραμύθι χωρίς όνομα / Ο Περλιμπλίν και η Μπελίσσα / Τρία πουλάκια κάθονταν / Μουσική για μια αναχώρηση / Αντιγόνη του Ανούιγ / Μήδεια του Μποστ / Δάφνες και πικροδάφνες / Ο μπαμπάς ο πόλεμος / Το κύκνειο και άλλα τρία άσματα του Άντον Τσέχωφ / Το παιχνίδι της τρέλας και της φρονιμάδας / Η κωμωδία του τέλους σε τρεις πράξεις / Λυσιστράτη / Τα ρούχα του βασιλιά / Αποχαιρετισμός στο 2002 / Τα εγκαίνια / Γιατρός με το στανιό / Μας υποχρέωσες μα δε μας είπες τελικά πόσο μας χρέωσες / Σκίτσα του Αρκά με σάρκα και οστά / 20+1 χρόνια / Παντρεύεται η Μαριωρή του Τριτσιμπίδα το παιδί / Σε μια ρώγα από σταφύλι / Ήταν όλοι τους παιδιά μου / Τραγούδια με νόημα / Αφασία σε 13 φάσεις / Παπαδιαμάντη διηγήματα / Ένας εχθρός του λαού / Κι όμως τα ίχνη δεν έσβησαν ακόμη / Συνεργείον ονείρων «Το Αυγουσιτιάτικο φεγγάρι» / Χριστουγεννιάτικη ιστορία / Ποιος σκότωσε τον William? / Δεν μπορώ μανούλα μ' που δεν μπορείς / Ο Μικρός Πρίγκηπας / Ο Πλούτος / Ένα δειλινό στον Ορχομενό / Ο Επιθεωρητής / Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας / Η επίσκεψη της γηραιάς κυρίας / Λόγου χάριν / Παρά δέκα τεσσαράκοντα / Οι Ηλίθιοι / **Προσεχώς:** «Η σπασμένη στάμνα» του Κλάιστ σε επιμέλεια Κώστα Αγγελλάκου / «Φαρενάιτ 451» δραματοποίηση του ομώνυμου μυθιστορήματος που έχει γράψει ο Ρ. Μπράντμπουρη

Ευχαριστούμε όλους εκείνους που πρόθυμα μας δίνουν χείρα βοηθείας όλα αυτά τα χρόνια και το κοινό τής Τρίπολης που μας ενθαρρύνει ποικιλοτρόπως, αλλιώς δεν θα αντέχαμε την πίεση των αντίξωων καιρών...

Διασκευή-Σκηνοθεσία
Γεωργία Δάλκου
Σκηνικό-Κοστούμια
Κατερίνα Παπαγεωργάκη
Επιλογή μουσικής
Γιώργος Ηλιόπουλος
Ηχογράφηση
Κυριάκος Κανέλλος
Κονσόλα ήχου
Αγγελική Τσιμικλή
Σχεδιασμός φωτισμού
Αθηνά Χωματά
Κονσόλα φωτισμού
Νίκος Μπουρεξής
Μακιγιάζ
Νίκη Παπαγεωργίου
Celebrities, Beauty & Tan Saloon
Κομμώσεις
Σπύρος Βρεττός
Mona Lisa Hair Art
Φροντιστήριο
Γιούλα Παράσχου
Γενικών καθηκόντων
Αργυρώ Χατζηπαρασίδου
Κική Ραδαίου
Αιμιλία Δεμάγκου
Δώρα Κτενά
Θοδωρής Λουριδίας
Κείμενα προγράμματος
Γεωργία Δάλκου
Σχεδιασμός αφίσας-προγράμματος
Βαγγέλης Κασσαβέτης

Διανομή
Λέων (Δάσκαλος)
Νίκος Καρύγιαννης
Σνέτσου (Βοσκός)
Αντώνης Παπαγεωργίου
Σλόβιτς (Χασάπης)
Νίκος Θεοδωράκης
Μίσκιν (Ταχυδρόμος)
Ηλίας Καλοστύπης
Γιέντσνα (Γενικό Εμπόριο)
Νεκταρία Αλειφεροπούλου
Νικολάι Ζουμπρίτσκι (Γιατρός)
Θοδωρής Αρτόπουλος
Λένυα (γυναίκα του)
Αντωνία Μπαντούνα
Σοφία (κόρη τους)
Δήμητρα Μαντέλου
Δικαστής
Παναγιώτης Κουτσούγερας
Γκρέγκορ Γιουσέκεβιτς (Κόμης)
Γιώργος Ηλιόπουλος

Μεταξύ πρώτης και δεύτερης πράξης
διάλειμμα 10 λεπτών

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
Εντευκτήρια οδού Φιλελλήνων
17 Οκτωβρίου 2015

ΟΙ ΗΓΙΟΙ

Νηλ Σάιμον

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

www.thomtrip.gr